

EKSHUMACIJA - U KUSTOŠIJANSKOJ ULICI POČELO ISKAPANJE GROBNICE IZ 1945.

Kustošijanci: U jami je 17 leševa, a i šuma ih je prepuna

Stariji mještani tvrde da je riječ o tijelima njemačkih vojnika koje su partizani strijeljali u svibnju 1945. godine

Piše: **Željka Vuković**

U Kustošijanskoj ulici u Zagrebu počela je ekshumacija pronađenih ostataka ljudskih tijela iz 2. svjetskog rata, na temelju naloga Županijskog državnog odvjetništva, kako nam je potvrdila glasnogovornica zagrebačke policije Jelena Bikić. Grobnicu, koja je otkrivena još u lipnju prošle godine, čitavo su vrijeme danonoćno čuvali pripadnici MUP-a, pod čijim je budnim okom od ponedjeljka u tijeku iskapanje ljudskih kostiju. I dok u MUP-u ne žele još ništa potvrditi, stariji mještani govore da je u jami zakopano sedamnaest tijela, uglavnom njemačkih vojnika koje su prilikom povlačenja partizani uhvatili i strijeljali.

S vojnicima pokopan i konj

- Budu oni svakaj našli. Ma, sjećam se svega k'o danas. Tam u toj velkoj rupi gdje kopaju - ima ih 17. Navodno su već dvojicu izvadili i jedan opasač, kao i gumb s oznakom NDH. Iza susjedove kuće u vrtu su pokopana još dvojica Švaba i jedan belgijski konj. A s druge strane, tam kod one crvene kuće ima ih devet, to su bili ranjenici. Nijemci su se povlačili ovuda pa su išli gore na Završje s naoružanjem. Međutim, tenkovi su zaglibili u klancu i vojska se predala. Al bilo je toliko oružja, da su kojim slučajem počeli pucati po Zagrebu, totalno bi ga zravnali - priča nam Milan Bituh, koji je kao tinejdžer svjedočio tim burnim događanjima u svibnju 1945. godine.

Zgodne partizanke

- Sve ovo nekad je bila velika livada, nije bilo ove akacije, samo jedan voćnjak. Partizani su zarobljenike doterali do voćnjaka i skinuli im hlače, bluže i cipele. Moj pokojni tata je tada rekel da ih sigurno budeju tu negdje i postreljali. Tak je i bilo. Čuli smo pucnje. Leševi su ležali dva-tri dana, ali kak je bilo vruće počeli su se napuhavati, pa su ih morali sve čim prije zakopati. Ne znam jesu li svi Nijemci, jer bilo je tu i ruskih dobrovoljaca. No, sjećam se jednog ubijenog njemačkog oficira, bil je jako debeli i uniforma mu je bila puna činova - govori nam Bituh koji se s laganom sjetom sjeća zgodnih partizanki.

- Ooo, da, one su bile lepe, mlade cure, imale su dugačku kosu i engleske uniforme, to je bilo krasno za videti. Imale su nekih 18, 19 godina - prisjeća se naš sugovornik, koji bi, kaže, o tadašnjim događanjima, kao i o onome što je slijedilo, mogao napisati barem tri knjige. No, o svemu je, naglašava, pogotovo tada, bilo najbolje šutjeti.

Strah od bunkeraša

- Šutnja je bila majka. Niš se nije smjelo reći, jer bi vas progutala noć. Imali smo dva bunkeraša ovdje, tak smo zvali dvojicu koji su “operirali” i ubijali. Ne daj Bog da ste nekaj rekli ili da se zna da imate puno novca. Došli bi po noći po vas, odpelali vas i ubili. Sve leševe bi zakopali negdje u šumu. Ovdje je zapravo više ljudi poginulo tek poslije rata. Šuma je puna mrtvih - otkriva nam Bituh i dodaje na kraju:

- Čujte, svako vrijeme nosi svoje breme. Mi smo kao djeca u školi učili pozdrav “Za dom spremni” i morali smo učiti ustaške pjesme, kojih se i danas sjećam. A kasnije su se pjevale neke druge, partizanske pjesme. Je, tak je to bilo - zaključuje Milan Bituh

